

Luni, Helen s-a gândit să sune la serviciu și să anunțe că e bolnavă și-și ia o zi liberă. Nu se simțea capabilă să facă față privirilor și râsetelor pe la spate și nici comentariilor sarcastice pe care știa c-avea să le primească, în față, de la Annie și Jenny. Lui Matthew i se părea că totul era în regulă – de fapt, era iritant de mulțumit că adevărul ieșise la lumină, așa că acum fluiera o melodie în bucătărie, ocupându-se de cafea. Matthew însă nu avea idee cât de rele erau femeile și, mai mult, nu de el aveau să râdă colegele de la serviciu. Matthew reușise să pună laba pe o femeie atrăgătoare (dacă pot să spun asta chiar eu, s-a gândit Helen) și mai tânără, în timp ce ea își irosea viața cu un bărbat la care până și jalnica de Helen de la Conturi nu s-ar fi uitat de două ori.

— Toți ceilalți directori sunt geloși pe mine, îi spusese Matthew mândru, cu o seară în urmă, după ce fetele plecaseră acasă (noi cuvinte rostite de Claudia; trei: „nu“, „fi“ și „idiotă“ – răspunsul pe care l-a furnizat când a fost întrebată dacă îi place formația de băieți McFly).

— Cum? Și Laura e geloasă?

Helen nu și-a putut reprima nota sarcastică din voce. Bărbatul încerca s-o facă să se simtă mai bine, dar ce aspect pozitiv putea să existe în situația de a apărea în discuțiile unei turme de boșorogi urâți pe post de curvă-trofeu?

— Știi ce vreau să spun.

— Urăsc faptul că știu toți, Matthew. Îmi pare rău, dar asta simt. Mă face să mă simt... ieftină. Mă simt de parcă toți se uită la mine și se gândesc că, dacă erau amabili cu mine, atunci le ofeream câte-o partidă de sex oral. Și ce spune asta despre ei? Vreau să zic că toți au neveste. Nenorociți hodorogiți și jalnici!

— Bine, bine. Eu nu voiam decât să te învelesc.

— Ei, îmi pare rău, dar va trebui să încerci altfel, fiindcă metoda asta nu funcționează.

Helen a luat telefonul ca s-o sune pe Rachel. Iepurii, cum îi botezase Matthew, și-o trăgeau, la etaj, cu mare tărăboi. Bocăneau în tăblia de la capul patului, urlau „Ah, iubire“ și „Da, iubire“ și-apoi bum, bum, bum. Helen ajunsese la concluzia că patul cuplului era poziționat chiar peste crăpătura din tavanul ei, așa că acum, așezându-se pe propriul pat, simțea că-și lua viața în propriile mâini, în timp ce vecinii de deasupra țopăiau prin patul lor. Studiind tavanul, lui Helen i s-a părut că fisura, care semăna cu un fulger, se mărea sub ochii ei și-a încercat să-și închipuie titlul de pe prima pagină a ziarului *Camden New Journal*:

Femeie zdrobită de un cuplu de amorezi

Mizerabila hoată de bărbați storcită de amanții excesiv de activi

Scârbă jalnică de vârsta a doua făcută plătică de un cuplu de iubiți banali și urâți care aveau parte de-o partidă de sex mai grozavă decât ea

Helen a așteptat ca episodul familiar să se consume – „Da, da, iubire“ și „Iubito, zi-mi tati“ (asta era nouă, nota 10 pentru inventivitate, s-a gândit Helen, deși era cam grețoasă), după care bum, bang, un chițait, crescendo și liniște – apoi a format numărul de telefon.

Rachel a răspuns somnoroasă. Era clar că nici ea nu se dăduse încă jos din pat. Helen își petrecuse mare parte din weekend vorbind la telefon, disecând evenimentele zilei de vineri împreună cu prietena ei. Ceea ce însemna că Rachel bănuia ce avea să urmeze.

— Nu pot să mă duc. Nu pot să dau ochii cu ele, a trecut Helen direct la subiect.

— Nu fi proastă. Dacă nu te duci azi, atunci mâine o să-ți fie și mai greu să te târâi acolo. Ce-o să faci – o să-ți iei concediu medical pentru următoarele patru săptămâni?

— Uite o idee bună.

— Care e cea mai groaznică treabă care se poate întâmpla? Să-ți rătă în nas. Și să mai rătă și pe la spate. Să-ți spună că ești o curvă care strică familii. Și fură tați. Să-ți spună că întotdeauna te-au bănuț pe tine și nu pe Helen de la Conturi, fiindcă ea e prea bună pentru Matthew și niciodată nu s-ar coborî așa de jos...

Chiar dacă nu voia, Helen a izbucnit în râs.

— Bine, bine, poți să termini.

— Da' acu' serios vorbind, a continuat Rachel. Tu oricum le urăști pe fetele alea, deci ce-ți pasă? Ce părere ai de Jenny? În trei cuvinte.

— Vacă tâmpită și răzbunătoare.

— Și de Annie?

— Curvă și vacă jalnică, idioată, rea, răzbunătoare și fără viață proprie. O pizdă.

— Așa te vreau. Șo pă ele!

— Am zis că Annie e o pizdă?

— Da. Și, Helen, dacă toate metodele eșuează, atunci pocnește-o în bot. Ce-or să-ți facă – te concediază?

Pentru prima dată, cei doi au mers la serviciu împreună, cu mașina lui Matthew care era făcută să treacă și prin junglă pe timp de furtună. Helen s-a văzut nevoită să admită că era mai bine decât cu metrul. Matthew a dat drumul tare la case-tofon și amândoi și-au coborât geamurile, cu toate că era luna februarie și afară era un frig de înghețai. OK, deci Magic FM într-un SUV care mergea cu 70 pe oră pe Hampstead Road nu era totuna cu un gangsta rap într-un Chevy la comandă care sălta pe Crenshaw Boulevard, dar era amuzant și, pentru o clipă, Helen s-a simțit încântată că era cu iubitul ei, afară, în public. Ca orice cuplu normal. Dar momentul a trecut și, înainte să-și dea seama ce se întâmpla cu ea, a izbucnit în plâns. Matthew, care se afla la jumătatea refrenului din *Angels*, care nu avea o linie melodică prea clară, dar care era dat aproape la maximum, s-a holbat la ea și s-a oprit din cântat în mijlocul unui cuvânt.

— Ce...? s-a bâlbâit el. Te simți bine?

— Da, și-a tras Helen nasul, deși era limpede că nu se simțea bine deloc.

— Vrei să vorbim? Plângi din cauza mea?

— Nu. Da. Matthew, tu ești fericit?

— Sigur că sunt, a răspuns el tulburat.

— Cum poți să fii? Abia dacă mai vorbim unul cu celălalt, abia dacă mai facem sex, apartamentul e mult prea mic pentru amândoi, tu nu-ți vezi niciodată copiii, soră-ta mă urăște...

— Putem să facem mai mult sex, a intervenit bărbatul fără să priceapă care era problema. Eu am crezut că tu nu vrei.

— Nu e vorba de sex. E vorba de tot.

Helen a așteptat ca Matthew s-o consoleze, să-i spună c-o înțelege, ba chiar să-i declare ceva de genul „Știi, ai dreptate, hai să punem punct“, dar, în loc de asta, el se uita la ea. Ochii i-au scăpărat din cauza iritării.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, maturizează-te! Asta e viața adevărată. De-acum nu ne mai jucăm. Așa arată o relație adevărată. Ceea ce-am avut noi înainte a fost o relație nefirească, cu suișuri și coborâșuri. Când stai împreună cu cineva, secretul îl reprezintă lucrurile cotidiene, detaliile banale. Eu am făcut sacrificiul suprem și mi-am părăsit copiii, așa că, dacă eu pot să fiu fericit în situația dată, atunci poți și tu.

— Mi-ai tot spus chestia asta.

Matthew s-a întors, din nou, ca să se uite la ea și-aproape c-a intrat pe banda destinată autobuzelor.

— Adică?

Dar ajunseseră deja în parcare de peste drum de birou. Acum nu e momentul potrivit, s-a gândit Helen. Peste cinci minute, toți ochii vor fi ațintiți asupra noastră și ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca alea să creadă că sunt nefericită. Ar fi ca și cum ai arăta tăietura pe care ți-ai făcut-o la deget cu o coală de hârtie unui banc de piranha. Helen s-a studiat în oglinda de pe spatele parasolarului și și-a tamponat ochii cu un șervețel, chinându-se să nu-și întindă stratul de mascara rezistent la apă care până atunci se păstrase, în mod miraculos, intact.

— Nimic. Am doar emoții din cauza zilei de azi.

Matthew a tras frâna de mână și și-a împletit degetele cu ale ei.

— O să fie în regulă.

Când bărbatul s-a întins s-o sărute pe obraz, Helen a tresărit din cauza temei muzicale din *Emmerdale*, care era enervantă și vag recognoscibilă și care acum reprezenta tonul de apel de pe telefonul ei mobil. A scos celularul din geantă. Sophie. Fir-ar al dracului! Helen a apăsat pe butonul roșu ca să respingă apelul, iar Matthew s-a uitat la ea curios.

— E mama. Nu sunt în stare să vorbesc cu ea acum. O s-o sun mai târziu.

— I-ai spus de noi?

În ultima lună de zile, Matthew îi pusese întrebarea respectivă de cel puțin douăzeci de ori.

— Nu, știi cum e mama. Ei, adică nu știi, fiindcă n-ai văzut-o niciodată, dar poți să-ți închi-pui. Pentru numele lui Dumnezeu, mama o citește